

Дорога в Сіон

Джессіка Ларсен

Ґрунтується на справжніх подіях

Річмонд, штат Міссурі, 2 червня 1862 р.

“Мері, що ти бачиш?” Мачуха тихим голосом звернулася до Мері зі свого ліжка.

“Здається, що стрілянина наближається”, сказала Мері, визираючи з вікна. В Америці була Громадянська війна, і бій точився на відстані кількох миль. Звук гарматних пострілів наповнював повітря з самого ранку. Мері звернулася до мачухи: “Мені шкода. Не думаю, що нам вдасться вийти з дому, щоб привезти лікаря”.

“Підійди ближче”. Мері сіла біля ліжка і взяла мачуху за руку. “Я знаю, що твій батько до кінця не одужав,—сказала мачуха тихим голосом, але тобі треба перевезти сім’ю в Сіон—твого брата, сестру та близнюків. Надокучай батькові доти, доки він не поїде до Скелястих гір! Обіцяй мені!”

Мері знала, як сильно її сім’я хотіла поїхати до Солт-Лейк-Сіті. Після того як вони почули про євангелію і охристілися, вони залишили Англію, щоб приєднатися до святих у Сіоні. Але чи вдасться їм це зробити? Вона поглянула на батька, який мовчки сидів на стільці. Три роки тому у батька стався інсульт, який вразив його настільки сильно, що паралізувало його ліву сторону.

Мері глибоко вдихнула. “Я обіцяю”,—прошепотіла вона.

Незабаром мачуха Мері закрила свої очі востаннє.

Невдовзі, одного ранку, Мері вирішила, що настав час сказати батькові про своє обіцяння. “Я знаю, що мені лише 14,—сказала вона,—але я маю привести нашу сім’ю в Сіон”. Вона почула, що близнюки прокинулися. “Треба готувати сніданок,—сказала вона.— Але прошу, подумай про це”.

Через кілька днів батько покликав Мері. “Все готово”,—сказав він. Його мова все ще була невиразною після інсульту. “Я продав нашу землю і вугільну шахту, тож ми можемо купити віз і волів, корів та їжу. Невдовзі один загін вирушає на Захід.

Вони не є святими останніх днів, але ми зможемо дістатися з ними до Айови. Коли ми дійдемо туди, то зможемо приєднатися до загону святих, які прямують до Долини Солоного озера.

Мері обняла його. “Дякую, батьку”. Невдовзі вони вирушать у Сіон!

Дні минали швидко, поки Мері допомагала зібрати сім’ю в дорогу. “Все буде добре,—казала вона собі.— Незабаром ми будемо в Сіоні”.

Але батько захворів. З того, як перекривився його рот, Мері боялася, що з ним станеться повторний інсульт.

“Він надто хворий, щоб вирушати в дорогу,— сказала Мері керівнику загону.— Нам треба кілька днів, щоб він одужав”.

“Ми не можемо чекати”,—різко відмовив чоловік. Поглянувши на обличчя Мері, він пом’якшив свій голос. “Ви можете залишатися, поки він не зможе подорожувати, а потім нас доженете”. Не маючи іншого вибору, Мері погодилася.

Через тиждень Мері знову підготувала сім’ю вирушати в дорогу. “Близнюки і Сара можуть їхати на волах,—сказала вона Джексону, своєму 9-річному

брату.— Батько може їхати у возі, і ти можеш допомагати мені керувати волами”.

“Мені страшно”,—тихенько сказала Сара. Їй було лише 6 років, і вона здавалася крихітною на широкій спині вола. Чотирирічні близнюки дивилися на Мері широко відкритими очима.

“Ми будемо рухатися швидко і наздоженемо свою групу!”— сказала Мері, вимушено усміхаючись.

Сім’я Уонласс рухалася вперед і вперед, миля за милю, а потім день за днем. Нарешті Мері треба було змиритися з правдою.

ІЛЮСТРАЦІЯ МЕЛІССИ МЕНВІЛЛ